Ejderhanın Köpeği

Jane MEADOW

Ejderhanın Köpeği

Jane MEADOW

Ağaçların şeker gibi parıldadığı ve nehirlerin yumuşak şarkılar söylediği büyülü Glimmerwood Krallığı'nda, Ember adında genç bir ejderha yaşardı. Mercan turuncusu pulları güneş ışığında parlıyor, krem rengi karnı bulut kadar yumuşak duruyordu. Boynunda sarı çizgili mavi örgü atkısı esintiyle dalgalanıyordu. Ember keşfetmeyi çok severdi ama her şeyden çok, maceralarını paylaşacak bir arkadaş isterdi.

Güneşli bir sabah Ember minik bir ses duydu. "Hav! Hav!" Sesi takip edip bir çalının yanına vardığında, tüyleri altın sarısı, kahverengi kulakları sarkık küçük bir köpek yavrusu buldu. Yavrunun boynunda pirinçten kemik etiketli kırmızı bir tasma vardı; etikette "Pip" yazıyordu. Pip kocaman koyu kahverengi gözleriyle yukarı baktı ve kısa kuyruğunu salladı. "Kayboldun demek!" dedi Ember yumuşacık bir sesle. "Endişelenme, yuvanı bulmana yardım edeceğim."

Ember, Pip'i ön pençeleriyle dikkatlice kucağına aldı. Yavru sıcacık ve kıpır kıpırdı, sanki küçük bir enerji yumağıydı. "Her yeri arayacağız," diye söz verdi Ember. Mantar evlerin ve pırıl pırıl derelerin yanından geçerek krallığı dolaştı. Pip kelebeklere sevinçle havladı, her çiçeği kokladı. Ama kimse Pip'in nereye ait olduğunu bilmiyordu. Güneş batmaya başlayınca Ember, "Bu gece benimle kalabilirsin," dedi.

Ember, Pip'i mağarasına götürdü; burası sıcacıktı ama biraz dağınıktı. Pip'e küçük bir yatak yapmak için yumuşak yosun ve yapraklar topladı. "Buyur, küçük dostum," dedi Ember. Ama Pip'i yatağına yerleştirmek için eğildiğinde ağzından minicik bir sıcak nefes kaçtı. Pip korkuyla havlayıp geri sıçradı. "Eyvah!" diye soludu Ember. "Çok özür dilerim! Nefesim sıcak—dikkatli olmalıyım."

Pip merakla başını yana eğdi. Kuyruğunu sallayıp yavaşça yaklaştı. Ember nefesini tuttu ve usulca serin bir esinti üfledi. Pip onu kokladı ve sevinçle havladı. "Hoşuna gitti mi?" diye güldü Ember. "Nazik olmayı çalışacağım." Pip'in sarkık kulaklarını hafifçe kıpırdatan yumuşak bir üfleyiş yaptı. Pip sırtüstü yuvarlandı ve beyaz göğüs lekesini gösterdi. Ember gülümsedi. "En iyi arkadaş olacağız, biliyorum."

Ertesi gün Ember, Pip'e düzgün bir yuva yapmaya karar verdi. Bir köpek yavrusu için mükemmel, geniş açıklıklı içi boş bir ağaç buldu. "Burası bizim sıcacık evimiz olacak," dedi Ember. Dallar ve yapraklar topladı ama ne zaman heyecanlansa sıcak nefesi dalları tüttürüyordu. "Olamaz!" diye iç çekti Ember. "Yardıma ihtiyacım var." Pip havlayıp etrafında döndü, Ember'i güldürdü.

Tam o sırada Luma adında bilge bir baykuş süzülerek yanlarına indi. Lavanta rengi tüyleri parıldıyor, yuvarlak altın gözlükleri ışıldıyordu. "Merhaba, küçükler," dedi yumuşak bir sesle. "Bir yuva yaptığınızı görüyorum. Ama unutmayın, bir ejderhanın nefesi sıcak olabilir. Onu kontrol etmeyi öğrenmelisin." Ember başını salladı. "Denedim ama heyecanlanınca zor oluyor." Luma gülümsedi. "Alıştırma mükemmelleştirir. Yavaş nefes al ve sakin düşünceler düşün."

Ember her gün çalıştı. Derin bir nefes alıp usulca üflüyor, kimseye zarar vermeyen küçük, sıcak bir esinti yaratıyordu. Pip bu yumuşak üfleyişlerin peşinden koşup sevinçle havladı. "Harika gidiyorsun!" diye tezahürat yaptı Luma tüneğinden. Ember gurur duydu. Mutlu olsa bile nefesini yumuşak ve güvenli tutmayı öğrendi. Pip her gece Ember'in kuyruğunun kıvrımına kıvrılıp yanında uyudu.

Bir öğleden sonra Pip parlak bir çakıl taşı bulup Ember'e getirdi. "Benim için mi?" diye sordu Ember. Pip kuyruğunu salladı. Ember'in kalbi sıcacık oldu. Sevinçle bir alev üflemek istedi ama nazik olmayı hatırladı. Bunun yerine Pip'e yumuşak, sıcak bir sevgi gösterisi yaptı. "Teşekkürler Pip. Sen dünyanın en iyi arkadaşısın." Yıldızlar çıkana kadar mantarların arasında saklambaç oynadılar.

Günler geçtikçe Ember ve Pip ayrılmaz ikili oldular. Krallığı keşfettiler, derelerde sıçradılar, akşam karanlığında ateş böceklerinin peşinden koştular. Ember nefesini o kadar iyi kontrol etmeyi öğrendi ki, küçük bir atıştırmalık için marshmallow bile kızartabiliyordu—sadece minik bir sıcak üfleyişle. Pip bu sıcak ikramlara bayılıyordu. "Doğuştan yeteneklisin!" dedi Luma. "Ama unutma, sorumluluk her gün arkadaşına göz kulak olmak demektir." Ember ciddi ciddi başını salladı.

Bir akşam fırtına çıktı. Gök gürledi, yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Pip titredi ve inledi. Ember sıcak bedenini yavrunun etrafına sardı ve onu sıcacık tutmak için yumuşak, sıcak bir nefes üfledi. "Endişelenme Pip, ben yanındayım," diye fısıldadı Ember. Dışarıda fırtına kuduruyordu ama içi boş ağaçlarının içinde güvenli ve sıcacıktı. Pip Ember'in yanağını yaladı ve daha da sokuldu.

Sabah güneş geri döndü. Ember, Pip'e göz kulak olmanın büyük bir iş olduğunu ama onu mutlu ettiğini fark etti. Yuvaları için küçük bir kapı ve yumuşak bir yosun yatak yaptı. Luma ziyarete geldi ve "İyi öğrenmişsin Ember. Dostluk mutlu bir sorumluluktur," dedi. Ember gülümsedi. "Pip'in arkadaşım olmasından çok mutluyum. Onu her zaman güvende tutacağım." Pip de onaylarcasına havladı.

Ember ve Pip yuvalarını krallığın en sıcacık yeri yapmaya karar verdiler. Pırıldayan ışıklar astılar, yumuşak halılar serdiler. Ember soğuk gecelerde yumuşak nefesiyle yuvalarını ısıttı. Pip de kırıntıları yalayarak yeri temiz tuttu. Gülüp oynadılar ve yuvaları sevgiyle doldu. "Bu şimdiye kadarki en güzel yuva," dedi Ember. Pip kuyruğunu salladı ve Ember'in burnunu yaladı.

Bir gün bir tavşan ailesi yanlarından geçerken sıcacık yuvaya hayran kaldı. "Böyle harika bir yeri nasıl yaptınız?" diye sordular. Ember gülümsedi. "Takım çalışması ve özenle." Pip bir dal getirerek gösterdi, Ember de usulca üfleyip dalı yerine yerleştirdi. Tavşanlar alkışladı. "Harika bir takımsınız!" Ember gurur duydu. Yuvanın sadece bir yer olmadığını biliyordu—yuva, dostluğun yaşadığı her yerdi.

Ember ve Pip yuvalarının önünde oturup gün batımını izlediler. "Seni bulduğum için çok mutluyum Pip," dedi Ember. Pip yanağını yaladı. Ember ne kadar çok şey öğrendiğini düşündü. Nefesini kontrol etmeyi, nazik olmayı ve bir arkadaşa göz kulak olmayı öğrenmişti. "Dostluk sorumluluk demektir," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sana göz kulak olmaktan mutluyum." Pip havladı ve kuyruğunu salladı.

Ve böylece, büyülü Glimmerwood Krallığı'nda genç bir ejderha ile kaybolmuş bir köpek yavrusu mutlu mesut birlikte yaşadılar. Yuvaları kahkahayla, sıcak nefesle ve sonsuz sevgiyle doldu. Ember, gerçek dostluğun her gün birbirine göz kulak olmak olduğunu öğrendi. Ve ormanda sıcacık bir parıltı gördüğünüzde, bilin ki o, en iyi arkadaşlar Ember ile Pip'in sıcacık yuvalarıdır.